

PRZELICZENIE części socjalnej
Art. 53 ustawy

Autor: Kamil Antonów **Komentarz do art. 53 ustawy** o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych **Stan prawny 2009.09.30**

(...) Obliczanie wysokości emerytury osób uprawnionych do renty z tytułu niezdolności do pracy lub innej emerytury.

W dodanym, od dnia 1 lipca 2004 r., do art. 53 ustępie 3 mówi się, że przy obliczaniu emerytury - której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru ustalonej dawniej renty z tytułu niezdolności do pracy (art.21 ust.1 pkt 1) lub emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1)

- stosuje się kwotę bazową ostatnio (**czyli pierwotnie**) przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie świadczenie podwyższa się, przy uwzględnieniu wszystkich terminów waloryzacji, do dnia nabycia prawa do emerytury.

Aktualną kwotę bazową przyjmuje się **tylko wtedy**, gdy zainteresowany - po nabyciu uprawnień do świadczeń (tj. renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury), których podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury - **podlegał co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust. 4)**, co zostało ocenione przez **TK w wyroku z dnia 24 kwietnia 2006 r., P 9/05 jako zgodne z konstytucyjnymi zasadami równości i sprawiedliwości społecznej.**

Wobec powyższego - do spraw **realizowanych od dnia 1 lipca 2004 r. - straciła aktualność uchwała SN z dnia 29 października 2002 r., III UZP 7/02** z aprobowaną glosą K. Ślebzaka, w zakresie, w którym wyrażono w niej pogląd, że do obliczenia części socjalnej emerytury, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru wcześniej ustalonej renty z tytułu niezdolności do pracy (art. 21 ust. 1 pkt 1) stosuje się kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o tę emeryturę.

W orzecznictwie sądowym - także w odniesieniu do sytuacji ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osób, które **miały wcześniej ustalone prawo do innej emerytury (art. 21 ust. 2 pkt 1)** - podkreślono, **że po dniu 1 lipca 2004 r. wysokość świadczenia (tj. emerytury w zakresie części socjalnej)** podlega ustaleniu przy zastosowaniu art. 53 ust. 3-4; **zob.**

uchwałę SN z dnia 14 czerwca 2006 r., I UZP 3/06,
wyrok SN z dnia 5 października 2006 r., I UK 82/06,
oraz wyroki SA:

w Katowicach z dnia 20 grudnia 2005 r., **III AUa 1996/05,**

w Warszawie z dnia 16 maja 2007 r., **III AUa 367/07.**

#####

III AUa 1996/05 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 grudnia 2005 r.

Zasadą wynikającą ze znowelizowanego przepisu art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach

i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) jest **stosowanie tej samej kwoty bazowej**, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 **zarówno do podstawy wymiaru jak i do tzw. części socjalnej** - do 1 lipca 2004 r. stosownie do utrwalonego orzecznictwa do 24% części socjalnej stosowano kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę.

Ograniczenia wynikające z ust.3 nie stosuje się w przypadku, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowemu - wówczas należy zastosować nową kwotę bazową do części socjalnej 24%.

Skład orzekający Przewodniczący: Sędzia SA Urszula Modrzyk (spr.).

Sędziowie SA: Witold Nowakowski, Irena Goik.

Protokolant: Joanna Keller.

Sentencja

Sąd Apelacyjny w Katowicach po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2005 r. w Katowicach sprawy z odwołania Jerzego N. (Jerzy N.) przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Zabrze o wysokość świadczenia na skutek apelacji ubezpieczonego Jerzego N. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach z dnia 4 marca 2005 r.

oddala apelację.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 2.12.2004 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych O/Zabrze po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 15.11.2004 roku przeliczył emeryturę ubezpieczonego przyznając decyzją z dnia 11.08.2004 roku w ten sposób, że doliczył do stażu pracy okres zatrudnienia i jednocześnie wznowił wypłatę emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony domagając się jej zmiany i zastosowania WWPW 149,21% oraz zastosowania aktualnej kwoty bazowej 1.829,24 zł, do całości świadczenia.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wnosił o oddalenie odwołania podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko.

Wyrokiem z dnia 4.03.2005 roku Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, iż ubezpieczony od 3.10.1978 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 1 roku kalendarzowego, tj. od 04/1977 roku do 03/1978 roku i ustalono WWPW na 148,78%. 23.07.2004 roku wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury nie przedkładając nowych zarobków wobec czego decyzją z dnia 11.08.2004 roku organ rentowy ustalił jej wysokość przyjmując WWPW na 148,78% i podstawę wymiaru renty. Obliczając wysokość emerytury przyjęto do tzw. części socjalnej 24% kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tj. kwotę 1.829,24 zł.

Motywuując wyrok Sąd wskazał, iż od dnia 1.07.2004 roku obowiązuje znowelizowany przepis art. 53 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), który w ust. 3 stanowi, że emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień emerytalnych. Stosownie do ust. 4 art. 53 ww. ustawy przepisu ust. 3 nie stosuje się jedynie w przypadku, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 m-cy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowemu.

Biorąc pod uwagę fakt, że ubezpieczony podlegał co najmniej przez 30 m-cy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowemu organ rentowy trafnie zastosował tylko do 24% kwotę bazową wynoszącą 1.829,24 zł. Zdaniem Sądu I instancji żądanie ubezpieczonego zastosowania w jego sytuacji nowej kwoty bazowej do całości świadczenia wynika z opatrznego zrozumienia uchwały z dnia 29.10.2002 roku i cytowanych przez niego artykułów z Gazety Prawnej.

W tej sytuacji odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelację od wyroku wywiódł ubezpieczony domagając się ustalenia wysokości emerytury stosownie do treści art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.) poczynając od dnia 1.11.2004 roku wraz z odsetkami. Skarżący powoływał się na wyrok SN II UZP 3/05 z 15.06.2005 roku zamieszczony w Rzeczpospolitej.

Uzasadnienie prawne

Po rozpoznaniu sprawy Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przed wszystkim zauważyć trzeba iż apelacja ubezpieczonego dotyczy wyłącznie zastosowania przez organ rentowy nowej kwoty bazowej do tzw. części socjalnej emerytury, tj. 24%.

Okoliczności stanu faktycznego są w sprawie bezsporne, bezspornym bowiem jest, że ubezpieczony od 3.10.1978 r. był uprawniony do renty inwalidzkiej i, że do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wynagrodzenie, które stanowiło podstawę wymiaru składek z 1 roku kalendarzowego, tj. od 04/1977 do 03/1978 roku i ustalono WWPW na 148,78%. Bezspornym także jest, iż 23.07.2004 roku skarżący wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do emerytury nie przedkładając nowych zarobków wobec czego decyzją z dnia 11.08.2004 roku organ rentowy ustalił jej wysokość przyjmując WWPW na 148,78% i podstawę wymiaru renty. Obliczając wysokość emerytury przyjęto do tzw. części socjalnej 24% kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę, tj. 1.829,24 zł. Wypłatę świadczenia jednak wstrzymano do czasu rozwiązania stosunku pracy. Niesporne jest też to, że ubezpieczony 15.11.2004 roku wystąpił z wnioskiem o przeliczenie emerytury i organ rentowy przeliczył emeryturę w ten sposób, że doliczył do stażu pracy okres zatrudnienia i jednocześnie wznowił wypłatę emerytury od 1.11.2004 roku. **Poza sporem pozostaje również to, że odwołujący pozostawał w zatrudnieniu ponad 30 m-cy.**

Spór sprowadza się jedynie do interpretacji znowelizowanego przepisu art. 53 ustawy z 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162, poz. 1118 ze zm.), a zwłaszcza interpretacji ust. 3 i 4 tego przepisu.

Ustęp 3 ww. ustawy stanowi, iż emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień emerytalnych.

Ustępu 3 nie stosuje się w przypadku, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 m-cy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowemu (ust. 4 art. 53 ww. ustawy).

Zatem zasadą wynikającą ze znowelizowanego przepisu art. 53 ust. 3 jest stosowanie tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 zarówno do podstawy wymiaru jak i do tzw. części socjalnej - do 1.07.2004 roku stosownie do utrwalonego orzecznictwa do 24% części socjalnej stosowano kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę. Ograniczenia wynikającego z ust. 3 nie stosuje się w przypadku gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 m-cy ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowemu - wówczas należy zastosować nową kwotę bazową do części socjalnej 24%. Nie ma tutaj racji apelujący, iż nową kwotę bazową należy zastosować i do części socjalnej i do podstawy wymiaru, ponieważ przeczy temu analiza treści przepisu art. 53 ustawy, oraz cel wprowadzenia ust. 3 przez ustawodawcę - celem tym ma być uniemożliwienie świadczeniobiorcom przeliczenie renty na emeryturę z uwzględnieniem nowej kwoty bazowej do 24%. Złagodzeniem sankcji przewidzianej w tym przepisie i to tylko przy spełnieniu określonych warunków ma być ust. 4 z zastrzeżeniem jednak, że możliwość zastosowania nowej kwoty bazowej dotyczy jedynie 24% - przemawia za tym również dotychczasowe orzecznictwo Sądu Najwyższego, na które powołuje się także Sąd I instancji.

Wbrew twierdzeniom apelującego publikacje prasowe przedłożone przez niego potwierdzają tę tezę.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny w Katowicach uznając bezzasadność apelacji po myśli art. 385 k.p.c. oddalił ją.

III AUa 367/07 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 maja 2007 r.

Zmiana przepisów określających wymiar świadczenia w okresie pomiędzy nabyciem tego prawa in abstracto a wystąpieniem o realizację tego prawa, nie stanowi naruszenia praw nabytych, jeżeli nie skutkuje zmniejszeniem świadczenia.

Uzasadnienie faktyczne

Sąd Okręgowy - Sąd Ubezpieczeń Społecznych w W. ustalił, że decyzją z dnia 17 marca 1997 r. organ emerytalno-rentowy przyznał wnioskodawcy J.B. od 1 czerwca 1997 r. wcześniejszą emeryturę, na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 26 stycznia 1990 r. w sprawie wcześniejszych emerytur dla pracowników zwalnianych z pracy z przyczyn dotyczących zakładów pracy (Dz. U. z 1990 r. Nr 4, poz. 27). Do ustalenia wysokości podstawy wymiaru tego świadczenia Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 lat kalendarzowych (1989-1998) i kwotę bazową z daty złożenia wniosku o przeliczenie tej podstawy w wysokości 1.327,44 zł.

Wnioskodawca w dniu 16 grudnia 2001 r. ukończył 65 lat i w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego w dniu 16 sierpnia 2006 r., zwrócił się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przyznanie emerytury, (z uwzględnieniem aktualnej kwoty bazowej) w miejsce wcześniejszej emerytury, którą pobiera.

Wniosek J.B. został zakwalifikowany jako wniosek o przeliczenie emerytury i w dniu 16 listopada 2006 r. organ emerytalno-rentowy wydał decyzję odmawiającą prawa do przeliczenia emerytury, wobec niespełnienia żadnego z

warunków określonych w art. 53 i art. 111 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2007 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżoną decyzję w całości w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury ustawowej od dnia 1 sierpnia 2006 r., przyjmując do obliczenia jej części socjalnej kwotę bazową w wysokości obowiązującej w dniu 16 sierpnia 2006 r., tj. w dniu złożenia wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

W uzasadnieniu orzeczenia Sąd Okręgowy powołał się na art. 100 ust. 1 ww. ustawy stwierdzając, że skoro odwołujący urodził się 16 grudnia 1936 r., to mają do niego zastosowanie przepisy rozdziału 2 powołanej ustawy (winno być działu II rozdziału 2), a więc art. 27 statuujący warunki nabycia prawa do emerytury, które odwołujący bez wątplenia spełnił, spełnił też warunki wymagane do przejścia na wcześniejszą emeryturę bez względu na wiek, gdyż do dnia rozwiązania stosunku pracy osiągnął okres zatrudnienia (łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi) przekraczający 40 lat (stąd ustalono jemu prawo do wcześniejszej emerytury decyzją z dnia 17 marca 1997 r.).

Po ukończeniu - 16 grudnia 2001 r. - wieku emerytalnego, wnioskodawca nie wystąpił o przyznanie emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wniosek w tym zakresie złożył dopiero 16 sierpnia 2006 r.

Według Sądu Okręgowego, organ emerytalno-rentowy błędnie zakwalifikował ten wniosek uznając, iż odwołujący wystąpił o przeliczenie otrzymanej emerytury, zatem decyzja z dnia 16 listopada 2006 r. nie stanowiła merytorycznego rozpoznania przedmiotowego wniosku.

Zdaniem Sądu Okręgowego, pomimo ustalenia prawa do wcześniejszej emerytury bez względu na wiek, odwołujący był uprawniony do zgłoszenia wniosku o ustalenie prawa do "emerytury ustawowej", skoro w chwili składania takiego wniosku spełniał warunki do nabycia żądanego świadczenia. Sąd wskazał, że w tej materii wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 maja 1993 r. sygn. akt II UZP 2/93 (OSNC 1993/12/220) oraz w wyroku z dnia 17 kwietnia 1988 r. sygn. akt II UKN 607/97 (OSNP 1999/7/255), które zachowały aktualność w nowym stanie prawnym.

Apelację od tego wyroku złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych, zaskarżając wyrok w części dotyczącej sposobu wyliczenia wysokości emerytury ustawowej od dnia 1 sierpnia 2006 r. i zarzucając Sądowi I instancji naruszenie prawa materialnego poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, a w szczególności art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ustalenie, że w należnej ubezpieczonemu emeryturze ustawowej część socjalna winna być obliczona przy zastosowaniu kwoty bazowej obowiązującej w dniu 16 sierpnia 2006 r.

Wskazując na ten zarzut, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonej części wyroku i ustalenie, że część socjalna emerytury ustawowej ubezpieczonego winna być ustalona przy zastosowaniu tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury, ewentualnie o jego uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do Sądu I instancji celem ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu apelacji organ emerytalno-rentowy podniósł, że podziela stanowisko Sądu Okręgowego, iż ubezpieczony ma prawo do emerytury ustawowej, zgodnie z art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, jednak nie może zgodzić się z tym, że do obliczenia części socjalnej tej emerytury przyjmuje się kwotę bazową w wysokości obowiązującej w dniu 16 sierpnia 2006 r., gdyż takie rozstrzygnięcie narusza art. 53 ust. 3 ustawy.

Pobieranie przez ubezpieczonego od dnia 1 czerwca 1997 r. wcześniejszej emerytury, nie stoi na przeszkodzie w nabyciu przez niego prawa do emerytury ustawowej w oparciu o art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. ww. ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Ubezpieczony nabył prawo do emerytury od dnia 16 grudnia 2001 r. zgodnie z art. 100 ust. 1 ustawy, tj. z chwilą spełnienia wszystkich przesłanek niezbędnych do jej nabycia. Jednakże wniosek o wypłatę emerytury ustawowej złożył dopiero w dniu 16 sierpnia 2006 r. i w myśl art. 129 ustawy wypłata tej emerytury następuje od dnia 1 sierpnia 2006 r.

Ubezpieczony, składając wniosek w dniu 16 sierpnia 2006 r., nie wskazał sposobu ustalenia podstawy wymiaru emerytury ustawowej.

Zdaniem organu emerytalno-rentowego, wysokość emerytury ustawowej ubezpieczonego od dnia 1 sierpnia 2006 r. winna być wyliczona zgodnie z art. 53 ust. 3 ww. ustawy, natomiast podstawa wymiaru tej emerytury, powinna być ustalona zgodnie z art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy, czyli w oparciu o podstawę wcześniejszej emerytury, w wysokości uwzględniającej wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do wcześniejszej emerytury.

Według organu emerytalnego, w niniejszej sprawie przepis art. 53 ust. 4 ustawy nie wyłączył zastosowania ust. 3 art. 53 ustawy, bowiem ubezpieczony po nabyciu uprawnień do wcześniejszej emerytury podlegał ubezpieczeniu emerytalnemu i rentowemu przez okres 22 miesięcy, zamiast wymaganych co najmniej 30 miesięcy.

Na poparcie swojego stanowiska organ emerytalno-rentowy powołał uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. akt I UZP 3/06 (M. P. Pr. 2006/11/613), w uzasadnieniu której Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że emerytura ustawowa nie stanowi nowego świadczenia, które powinno być ustalone z uwzględnieniem reguł dotyczących wysokości emerytury ustalanej po raz pierwszy w związku ze spełnieniem warunków przewidzianych w art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przyjęcie stanowiska, że emerytura ustawowa powinna zostać obliczona przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej, pozbawiłoby znaczenia art. 53 ust. 3 ustawy, w sytuacji kiedy przepis ten został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego.

Apelujący powołał się też na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 kwietnia 2006 r. sygn. akt P 9/05 (OTK - A 2006/4/46), w uzasadnieniu którego stwierdzono, iż przyjęcie nowej kwoty bazowej przy ustalaniu wskaźnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej ma zastosowanie jedynie do tych ubezpieczonych, którzy po ustaleniu prawa do wcześniejszego świadczenia podlegali ubezpieczeniu przez ustalony w art. 53 ust. 4 okres, a wynika to z zasady wzajemności, wiąże bowiem wysokość świadczenia z udziałem ubezpieczonego w tworzeniu funduszu ubezpieczeniowego przez obowiązek odprowadzania składek na fundusz ubezpieczeniowy.

Uzasadnienie prawne

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, rozpoznając wniesioną apelację zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem prawa materialnego.

Zgodnie z art. 378 § 1 k.p.c. sąd II instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji, które są określone zakresem zaskarżenia, a poza które sąd II instancji nie może wykroczyć. Zatem w niniejszej sprawie kontroli apelacyjnej podlega jedynie ta część wyroku, w której Sąd Okręgowy do obliczenia części socjalnej "emerytury ustawowej" przyjął kwotę bazową w wysokości obowiązującej w dniu 16 sierpnia 2006 r.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, słusznie organ emerytalno-rentowy zarzuca naruszenie prawa materialnego - art. 53 ust. 3 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Stosownie do art. 53 ust. 1 tej ustawy, na wysokość emerytury składa się również tzw. część socjalna, która jest niezależna od podstawy wymiaru świadczenia, bo wynosi 24% kwoty bazowej. Art. 53 ustawy w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r. nie różnicował sposobu obliczania wysokości części socjalnej emerytury w zależności od tego, czy podstawa wymiaru świadczenia ustalana była na nowo, czy też tę podstawę stanowiła podstawa wymiaru uprzednio pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, bądź wcześniej ustalonej emerytury, z czego płynął logiczny wniosek, że w obu tych sytuacjach część socjalną emerytury powinno się obliczać jako 24% kwoty bazowej obowiązującej na dzień złożenia wniosku o to świadczenie.

Wolą ustawodawcy stan prawny w tym zakresie uległ jednak zmianie, bowiem ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 121, poz. 1264) z mocą obowiązującą od 1 lipca 2004 r. dodano do art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach, który stanowił, że emerytura wynosi 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19 słowa "z zastrzeżeniem ust. 3 i 4" oraz ust. 3, zgodnie z którym emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art. 21 ust. 1 pkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury. Art. 21 ust. 2 pkt 1 ustawy stanowi, że przy ustalaniu podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stosuje się jedynie przepis ust. 1 pkt 1 tegoż artykułu, czyli w konsekwencji przepisy te stanowią o sposobie ustalania podstawy wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, jako podstawy wymiaru tej wcześniej ustalonej emerytury - w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do emerytury.

Z art. 53 ust. 3 ustawy w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2004 r. wynika zatem, że w sytuacji gdy podstawę wymiaru emerytury stanowi podstawa wymiaru ustalonej wcześniej emerytury, wysokość tego świadczenia, włącznie z częścią socjalną, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru wcześniej przyznanej emerytury.

Stosowanie przepisu ust. 1 wyłącza jedynie spełnienie warunku określonego w ust. 4 art. 53, a więc podleganie ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym przez okres co najmniej 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury wcześniej ustalonej, którego - co nie jest sporne - wnioskodawca nie spełnił.

Trafnie więc organ emerytalno-rentowy wskazał, że przepis art. 53 ust. 3 musiał zostać zastosowany do obliczenia emerytury w wieku powszechnym wnioskodawcy, bowiem wniosek o to świadczenie złożył on już po dokonaniu zmiany art. 53 w sposób wyżej opisany.

Zważyć należy, że odwołujący słusznie wskazuje, że prawo do emerytury w wieku powszechnym, tzn. po ukończeniu 65 lat nabył, z dniem ukończenia tego wieku, a więc 16 grudnia 2001 r., ponieważ w tej dacie spełniał wszystkie przesłanki wymagane do nabycia prawa. Tej okoliczności nie kwestionuje również organ emerytalno-rentowy.

Jednakże wnioskodawca nabycie prawa do emerytury in abstracto - a więc niestwierdzone decyzją organu rentowego - utożsamia z nabyciem prawa do emerytury w konkretnym wymiarze, wynikającym z przepisów obowiązujących w dacie spełnienia przesłanek wymaganych do nabycia prawa do emerytury. Jego stanowisko sprowadza się do tego, że wymiar emerytury określony zostaje przepisami obowiązującymi w czasie, w którym zostają spełnione warunki do nabycia prawa. Z takim stanowiskiem nie można się zgodzić. O wysokości świadczenia decydują przepisy obowiązujące w dacie złożenia wniosku o realizację świadczenia. Nie może być zatem mowy o nabyciu prawa do emerytury w określonej wysokości, wynikającej z przepisów z daty spełnienia warunków do świadczenia. Przyjęcie takiego poglądu byłoby równoznaczne z uznaniem, że ustalenie wysokości emerytury dla osób, które kontynuowały aktywność zawodową po ukończeniu powszechnego wieku emerytalnego, następuje nie według przepisów z daty wystąpienia o to świadczenie, ale z daty ukończenia takiego wieku. Zmiana przepisów określających wymiar świadczenia w okresie pomiędzy nabyciem do niego prawa in abstracto a wstąpieniem o realizację tego prawa, nie stanowi naruszenia praw nabytych, w sytuacji gdy nie polega na zasadniczej modyfikacji przepisów skutkujących zmniejszeniem świadczenia.

Wobec powyższego argumentacja wnioskodawcy nie może zostać uznana za prawidłową. Prawidłowe zaś jest stanowisko organu emerytalno-rentowego, że obliczenie części socjalnej emerytury wnioskodawcy, przysługującej mu na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach, następuje w oparciu o przepis art. 53 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 53 ust. 3 tej ustawy, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz wydanym orzeczeniem, zmieniając zaskarżoną część wyroku Sądu Okręgowego w ten sposób, że do obliczenia części socjalnej emerytury przyjmuje się kwotę bazową ostatnio przyjętą do ustalenia podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury.

Mając powyższe na uwadze i zgodnie z art. 386 § 1 k.p.c., Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok.

#####

ciąg dalszy komentarza

Uwzględnienie kwoty bazowej z dnia składania wniosku o świadczenie - **oprócz sytuacji 30-miesięcznego podlegania** ubezpieczeniu społecznemu lub emerytalnemu i rentowym - możliwe jest zatem **wyłącznie w razie** obliczenia wysokości emerytury od podstawy wymiaru ustalonej na nowo w myśl art.15 (art.21 ust.1 pkt2). W tym przypadku kwota bazowa przyjęta do obliczenia świadczenia odnosi się zarówno do części socjalnej emerytury, jak i podstawy wymiaru (zob. **pismo członka zarządu ZUS z dnia 15 marca 2006 r., SEn 6105-8/06**).

W uchwale SN z dnia 15 czerwca 2005 r., II UZP 3/05 stwierdzono, że wystarczające do obliczenia podstawy wymiaru emerytury na nowo jest wskazanie we wniosku o to świadczenie tych samych 20 lat kalendarzowych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, które zostały przyjęte do obliczenia podstawy wymiaru uprzednio pobieranej renty z tytułu niezdolności do pracy, tzn. podać można ten sam staż pracy i zarobki, jakie były brane pod uwagę przy ustalaniu prawa do renty (ten kierunek orzecznictwa potwierdza uchwała siedmiu sędziów SN z dnia 20 lipca 2006 r., II UZP 9/06 i postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2006 r., II UZP 6/06). Co więcej, ubezpieczony - pobierający rentę z tytułu niezdolności do pracy, który we wniosku o emeryturę nie zgłosił żądania ustalenia podstawy wymiaru na nowo, a uczynił to dopiero po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie - zachowuje prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 2 (uchwała SN z dnia 15 lutego 2006 r., II UZP 16/05). Warto również zwrócić uwagę na art. 180 ust. 9, na mocy którego przy ustalaniu emerytury po rencie z tytułu niezdolności

do pracy przyjmuje się wszystkie okresy ubezpieczenia przyjęte do obliczenia renty (art. 5-11), z czym nie mamy do czynienia w sytuacji przejścia z emerytury na emeryturę, chyba że świadczenie przyznawane jest osobie uprawnionej do emerytury, przy ustalaniu której uwzględniono okresy przyjęte do renty z tytułu niezdolności do pracy (tak członek zarządu ZUS w pkt 2 pisma z dnia 25 listopada 2005 r., SEn 6173-6/05).

Odrębnego wyjaśnienia wymaga natomiast kwestia ustalania wysokości emerytury, do obliczenia której uwzględniono podstawę wymiaru **innej emerytury (art. 53 ust. 3-4 w zw. z art. 21 ust. 2 pkt 1).**

W tej sytuacji - podobnie jak powyżej - podstawę wymiaru nowego świadczenia (*np. emerytury w wieku powszechnym 60/65 lat*) stanowi zwaloryzowana podstawa wymiaru poprzednio przyznanej emerytury (*np. wcześniejszej w wieku 55/60 lat*), **zaś część socjalną ustala się jako 24% kwoty bazowej obowiązującej w dacie nabycia prawa do nowej emerytury, o ile zainteresowany posiada 30-miesięczny okres ubezpieczenia** następujący po dacie przyznania pierwotnego świadczenia (*szerzej zob. A. Kuchowicz, Jak podwyższyć..., s. 24 i nast.*).

Wątpliwości dotyczą natomiast tego, czy - tak jak w przypadku przejścia z renty na emeryturę - można ustalić wysokość (**podstawę wymiaru**) **emerytury na nowo.**

Do negatywnej odpowiedzi na to pytanie skłaniał się SN w powołanej powyżej uchwale w sprawie **I UZP 3/06** argumentując, że **emerytura w wyższym wieku emerytalnym nie jest świadczeniem nowym w stosunku do emerytury przyznanej po raz pierwszy (np. wcześniejszej),**

choć zastrzeżenia w tej mierze zgłosił wcześniej SN w **wyroku z dnia 20 stycznia 2005 r., I UK 120/04** stwierdzając, że **nabycie świadczenia w wieku powszechnym wiąże się z ponownym ustaleniem uprawnień emerytalnych (m.in. w zakresie kwoty bazowej),** czyli wszczęciem postępowania w nowej sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych (por. też orzeczenia SN zapadłe pod rządami starego prawa emerytalnego:

uchwałę z dnia 12 maja 1993 r., II UZP 2/93 oraz potwierdzający ją wyrok z dnia 17 kwietnia 1998 r., II UKN 607/97).

Sprawę tę rozstrzygnął Sąd Najwyższy - rozpatrując zagadnienie prawne przekazane mu postanowieniem SA w Katowicach z dnia 9 stycznia 2008 r., III AUa 240/07 -

w uchwale z dnia 8 maja 2008 r., I UZP 1/08, w której zgodził się wprawdzie z poglądem, iż **emerytura obliczana na nowo nie stanowi nowego świadczenia,** lecz uznał jednocześnie, że przy ustalaniu wysokości takiej emerytury uwzględnia się kwotę bazową z dnia zgłoszenia wniosku o przeliczenie świadczenia zarówno w zakresie tzw. części socjalnej, jak i stażowej emerytury, pod warunkiem podlegania przez co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym (art. 53 ust.1 i 4 w zw. z art. 110).

W konsekwencji SN dopuścił więc do ustalania podstawy wymiaru emerytury, w sytuacji, o której mowa w art. 21 ust. 2 pkt 1, na nowo (*tj. na podstawie art. 15*),

choć nie wynika to z powyższej regulacji prawnej, zwłaszcza zaś z jej powiązania z art. 53 ust. 3-4. Jednakże w uzasadnieniu powołanej uchwały zwrócono uwagę, że **art. 53 ust. 4 ma charakter przepisu szczególnego (dotyczy tylko części socjalnej świadczenia)** wobec art. 110, na mocy którego wysokość emerytury można obliczyć ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, o ile nowy WWPW jest wyższy od poprzedniego.

Innymi słowy, Sąd Najwyższy uznał, że **reguła art. 53 ust. 3** (przyjęcie pierwotnej kwoty bazowej w części socjalnej świadczenia) obowiązuje wtedy, **gdy ubezpieczony nie może wykazać 30-miesięcznego okresu podlegania ubezpieczeniu, natomiast reguła art. 53 ust. 4 (przyjęcie nowej kwoty bazowej w części socjalnej świadczenia) stosowana jest w razie wykazania co najmniej 30-miesięcznego okresu podlegania ubezpieczeniu**, z zastrzeżeniem, że w tej drugiej sytuacji obliczanie wysokości świadczenia może nastąpić również przy uwzględnieniu nowej kwoty bazowej (zarówno w części socjalnej, jak i stażowej świadczenia) **w razie spełnienia przesłanek określonych w art. 110.**

Nie można jednak przesądzać kierunku orzecznictwa w tym przedmiocie, bowiem zagadnienie to zostanie rozstrzygnięte przez powiększony skład SN (postanowienie z dnia 20 marca 2009 r., **I UZP 7/08**, uzasadnienie na stronie www.sn.pl).

#####

Brak uprawnienia dla osoby z emeryturą w powszechnym wieku emerytalnym!!!

III AUa 203/13 Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 19 listopada 2013 r.

Tytuł: **Dopuszczalność skorzystania z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art.53 ust.4 u.e.r.f.u.s.**

Nieosiągalne jest skorzystanie z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art. 53 ust.4 u.e.r.f.u.s. w sytuacji pozostawania w ubezpieczeniu co najmniej 30 miesięcy, już po nabyciu prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego. Żadne bowiem z przepisów ustawy z 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS nie przewidują takiej możliwości. Przepis zaś art. 53 ust. 3 i 4 u.e.r.f.u.s. został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego i ma on "jednorazowe" zastosowanie.

Skład orzekający Przewodniczący: Sędzia SA Lucyna Guderska (spr.).

Sędziowie: SA Iwona Szybka, SO del. Beata Michalska.

Sentencja

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2013 r. w Łodzi sprawy W. U. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł. o przeliczenie emerytury, na skutek apelacji wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 21 grudnia 2012 r., sygn. akt: VIII U 3407/12; oddala apelację.

Uzasadnienie faktyczne

Decyzją z dnia 16 lipca 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił W. U. prawa do obliczenia emerytury zgodnie z art. 53 ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. **W uzasadnieniu decyzji wskazano, że wnioskodawczynie prawo**

do emerytury z tytułu osiągnięcia 60 roku życia ma przyznane decyzją z dnia 22 sierpnia 2006 r.

Stąd też nie ma ona prawa do ponownego przyznania emerytury i jej obliczenia zgodnie z art. 53 ustawy.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona wskazała, że nabyła prawo do obliczenia emerytury zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż udokumentowała ponad 30 miesięczny okres podlegania ubezpieczeniom.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że decyzją z dnia 26 sierpnia 2003 r. ZUS przyznał W. U. ur. (...) - od dnia 10 lipca 2003 r., to jest od daty zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na posiadany staż ubezpieczeniowy. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych 1993-2002, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 180,44%. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjęto kwotę bazową 1.862,62 zł. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 34 lata i 3 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata i 5 miesięcy okresów nieskładkowych.

We wniosku złożonym w dniu 1 sierpnia 2006 r. W. U. wystąpiła o przyznanie emerytury w związku z ukończeniem wieku emerytalnego 60 lat obliczonej zgodnie z art. 53 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Rozpatrując powyższy wniosek ZUS ustalił, że po nabyciu uprawnień do emerytury wcześniejszej wnioskodawczyni nie podlegała ubezpieczeniom społecznym.

Decyzją z dnia 22 sierpnia 2006 r. ZUS przyznał W. U. prawo do emerytury od dnia 1 sierpnia 2006 r., to jest od daty złożenia wniosku. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto podstawę wymiaru wcześniej przyznanej emerytury, to jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 180,44% i kwotę bazową 1.862,62 zł, w wysokości uwzględniającej kolejne waloryzacje do dnia 1 marca 2006 r. Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono 34 lata i 3 miesiące okresów składkowych oraz 3 lata i 5 miesięcy okresów nieskładkowych. Emerytura wyniosła 2.188,14 zł brutto.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2006 r. ZUS odmówił wnioskodawczyni uwzględnienia w stażu okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców w latach 1968-1974 z uwagi na posiadany do przyznania emerytury wymagany okres zatrudnienia.

Kolejnymi decyzjami ZUS dokonywał uwzględnienia w wymiarze emerytury okresów zatrudnienia przypadających pod dniem przyznania świadczenia.

Wnioskiem z dnia 19 czerwca 2012 r. W. U. wystąpiła o przyznanie emerytury, **wskazując że po przyznaniu emerytury wcześniejszej przepracowała 30 miesięcy.**

Po przyznaniu emerytury wnioskodawczyni w zatrudnieniu pozostawała w okresie od 9 października 2006 r. do 31 grudnia 2007 r. i od 1 marca 2011 r. do 16 czerwca 2012 r.

W konsekwencji powyższych ustaleń Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Wnioskodawczyni bowiem po nabyciu od 10 lipca 2003 r. prawa do wcześniejszej emerytury nie przepracowała 30 miesięcy, dlatego przy nabyciu uprawnień do emerytury z racji ukończenia 60 lat - art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 - tekst jednolity z późn. zm.), uzyskała jej przeliczenie według kwoty bazowej z 2003 r., tj. z daty złożenia wniosku o emeryturę wcześniejszą z uwzględnieniem późniejszych waloryzacji - art. 21 ust. 2 w zw. z art. 53 ust. 3 ustawy emerytalnej. Odwołująca nie nabędzie już prawa do kolejnej emerytury, bo nie przewiduje tego obecny system emerytalny, dlatego wnioskodawczyni, mimo że przepracowała 30 miesięcy po nabyciu prawa do emerytury z art. 27, nie przysługuje już prawo do obliczenia wysokości emerytury w myśl art. 53 ust. 4 ustawy, z zastosowaniem aktualnej kwoty bazowej w części socjalnej wynoszącej 24% kwoty bazowej. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, o czym orzeczono na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W apelacji ubezpieczona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania.

Uzasadnienie prawne Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Sąd Okręgowy wydał trafne rozstrzygnięcie, które znajduje uzasadnienie w całokształcie okoliczności faktycznych sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów prawnych.

W rozpoznawanej sprawie niesporne jest, że wnioskodawczyni pobierała od 10 lipca 2003 r. wcześniejszą emeryturę na podstawie **art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy** o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, **a po nabyciu tego świadczenia, nie pozostając w zatrudnieniu przez co najmniej 30 miesięcy, z dniem 1 sierpnia 2006 r.**

nabyła prawo do emerytury przewidzianej dla osoby, która ukończyła 60 lat życia - na podstawie art. 27 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 - tekst jednolity z późn. zm.), obliczonej z uwzględnieniem art. 21 i art. 53 ust. 3 cyt. wyżej ustawy, tj. z zastosowaniem 24% kwoty bazowej w wysokości obowiązującej w 2003 r.

Zgodnie z treścią art. 21 ww. ustawy, podstawę wymiaru emerytury dla osoby, która wcześniej miała ustalone prawo do emerytury, stanowi podstawa wymiaru emerytury w wysokości uwzględniającej rewaloryzację oraz wszystkie kolejne waloryzacje przypadające w okresie następującym po ustaleniu prawa do świadczenia, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 5, albo podstawa wymiaru ustalona na nowo w myśl art. 15. **Stosownie zaś do art. 53 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przyjmuje się do obliczenia części socjalnej świadczenia - kwotę bazową obowiązującą w dniu złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art. 27**, jeżeli zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał jako podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Wskazać przy tym należy, że w art. 53 określono sposób ustalenia wysokości emerytury w momencie jej przyznawania jako świadczenia pierwszorazowego, dlatego datą końcową 30-miesięcznego okresu, który wnioskodawczyni musiała wykazać, aby wyliczenie jej emerytury mogło być przeprowadzone w sposób **określony w art. 53 ust. 4, jest dzień poprzedzający nabycie prawa do emerytury przyznanej na podstawie art. 27, tj. 1 sierpnia 2006 r.**

Niemożliwe jest natomiast - jak tego żąda wnioskodawczyni - skorzystanie z możliwości przeliczenia emerytury na podstawie art. 53 ust. 4 w sytuacji **pozostawania w ubezpieczeniu co najmniej 30 miesięcy, już po nabyciu prawa do emerytury z powszechnego wieku emerytalnego.**

Żadne bowiem z przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie przewidują takiej możliwości. **Przepis zaś art. 53 ust. 3 i 4 ustawy został wprowadzony w celu wyraźnego unormowania kwestii kwoty bazowej osób pobierających tzw. wcześniejszą emeryturę, przechodzących następnie na emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego i ma on "jednorazowe" zastosowanie.**

Fakt, że W. U. podlegała ubezpieczeniu, po przyznaniu jej emerytury na podstawie art. 27 ustawy, może mieć jedynie wpływ na zwiększenie okresów składkowych i nieskładkowych, co zresztą organ rentowy czynił, dokonując w kolejnych decyzjach przeliczeniowych ponownego ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 112 ustawy, poprzez doliczenie w podstawie wymiaru świadczenia nieuwzględnionego dotychczas okresu składkowego.

W związku z powyższym, Sąd Apelacyjny nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, na podstawie art. 385 k.p.c., apelację oddalił.

=====